

тии му отказали това, че това никога не могат стори...,зачтото българите ся ся отрekli и заклели как няма да го познават никога за свой духовни начялник, както него, така и папата, зачтото сме си имали духовни начялник и пак ще имаме.” /20/

През април 1861 г., на разширен епархийски събор, поп Златан Груев е сред легитимно избраните за Председател на новия орган, създаден в противовес на гръцката градска община - Българското епархийско църковно настоятелство в Пловдив. Това настоятелство има правомощията да поддържа свой постоянен представител в столицата на империята, да определя училищните епитропи, да ръководи българските църкви и училища. С изпълнението на основните си задачи, от своя страна то има своя сериозен принос в процеса на легализиране и активизиране функциите на възрожденските обществени институции. Вторият пореден епархийски събор в Пловдив, проведен през м. февруари 1862 г., потвърждава председателството на поп Златан и избира нови членове на Настоятелството. /21/ Участието на Зл. Груев в създаването и дейността на този представителен ръководен орган на българската православна общност, /ангажиран с до голяма степен с функциите и на българска община в този митрополитски център/, определено допринася за неговото израстване и обогатяват опита му на бъдещ духовен водач на Сливенската епархия.

Пловдивският „митрополитски въпрос” се проточил повече от десет години дори и след като през 1868 г. Паисий е освободен от заточение и е посрещнат тържествено в града като духовен водач. Вече след смъртта му през 1872 г., на негово място е утвърден Панарет Ксантийски. Съществуващата паралелно в града гръцка митрополия обаче, начело с Неофит, създава достатъчно предпоставки за спорове и противоречия, свързани с уреждането на важните организационни въпроси на епархията. Деятелният свещеник Златан Груев е сред поддръжниците на достойния митрополит Панарет, в чието обкръжение те дълго и последователно отстояват българската църковна кауза. По това време свещеник Груев е член на Пловдивската църковна община, едновременно с това преподава и богословие в пловдивското училище. /22/

Неоспорим факт е, че ако Цариград е главният център на църковно-националното движение, то Пловдив е сред най-значителните вътрешни центрове на това движение. Именно в хода на тези изпълнени с обществено напрежение събития, поп Златан се изявява сред авторитетните български